

Як я щойно дізналася, що «Лебенсхільфе» було досить добровільним об'єднанням та тепер дійсно є всесвітньою або, принаймні, дуже розповсюдженою німецькою асоціацією, як вам вдається це, що» росте так органічно, чи також можна сказати більш-менш так цвіте», утримувати в реальній системі, та це є тим, що я вважаю неймовірно захоплюючим та це дійсно функціонує, але я маю думку, що спочатку це мабуть, досить хаотично було?

Тож у нас був доволі нестандартний розвиток, оскільки спочатку була заснована федеральна асоціація. Як я уже розповідала, що Том Муттерс мав великий досвід з наслідками нацистського режиму, і він просто сприяв започаткуванню основної ідеї, що нам потрібен національний рух. Суть цього справді полягала в протидіянні нацистським злочинам. І тому насправді спочатку існувала федеральна асоціація, а потім, я б так сказала, як комерційний купець, він всюди їздив з точки зору та мети батьківських асоціацій та заохочував людей. В той час було не так просто мати «дитину-інваліда», люди часто соромились та ховались, і він заохочував їх, та надихав їх, що їм це вдасться це зробити і що це правильно для їхньої дитини, в цій участі буде проявлена любов до їхніх дітей.

Якщо ви запитаете мене, як можна це поєднати, я можу сказати, просто прийнявши, що люди по різному виконують справи. Тож у нас є декілька основних/базових принципів у «Лебенсхільфе», де я думаю, що ми це розподіляємо між собою, також маємо ми загальну, базову програму, звичайно вона також в доступі простою мовою, але вираження абсолютно різні. У нас є багато людей, які самі зацікавлені в подальшому розвитку і які рухаються вперед. Але також маємо ми дуже традиційні клуби, які вважають батьків нашим головним пріоритетом, отже ні, тут ми не в змозі проти цього діяти для того, щоб ці люди самі вибір чи рішення приймали, а не їхні батьки чи хтось інший. Ми є такої думки, що це разом функціонує лише тому, що різноманітність - це зміна, та ми спілкуємося, розмовляємо, проводимо бесіди один з одним. Ми маємо багато добровільців, але також звичайно, багато штатних співробітників, які тут працюють це функціонує тому, що вони між собою спілкуються та часто приймають участь в програмах обміну, де кожний виявляє різноманітності. Але ми теж не корпорація, тому іноді виникають несподівані очікування, що якщо щось трапляється, що не йде добре чи не вдається виконати, що

ми або навіть національна асоціація могли б сказати, зараз виконуємо інше, але ми не спроможні так вчинити. Ми можемо лише переконати та ми спроможні лише : спілкуватися, обговорювати, давати поради один одному - це такий основний елемент «Лебенсхільфе».